

[Aksel Larsen.]

stilling af Forholdet, kom naturligvis ikke frem i den samme Presse. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Axel Dam, som naturligvis stemte for Godkendelse af Regeringens Handlemaade i et og alt, hvorledes han og hans Parti efter deres Forslag om Ændringer i Presseloven ønsker at forholde sig overfor den Slags Foreteelser.

Naturligvis vilde det være en umiddelbar Fordel for vort Parti, hvis dette Forslag her blev gennemført, fuldkommen som det staar. Det vilde give os uanede Muligheder for at skrive spaltelange Artikler i „Vestkysten“ og andre Blade, for ikke at tale om „Social-Demokraten“, saa saadant set kunde vi sagtens sige, at dette Forslag er et glimrende Forslag, som vi er gevaltig tilfredse med; og vi skulde ogsaa gerne aabne *vore* Spalter, hvis f. Eks. Hr. Politiaadvokat Lotinga skulde føle Trang til at forsøge — hvad der imidlertid er ham en Umulighed — at modbevise det Generalieblad, som vi har paabegyndt Offentliggørelse af i „Arbejderbladet“.

Men paa den Maade, ved vi, vil ingen Lov blive gennemført i dette Ting, og derfor ønsker vi at slaa fast, at Forslaget her griber en enkelt Ting og søger i Befolkningen at fastholde den Opfattelse, at vi har en fri, uafhængig og personlig til Dels hæderlig Presse, som kun skal have et lille, beskedent Fingerpeg for at blive fuldkommen hæderlig, og saa er alting i Orden, saa er der ingen, der har Grund til at beklage sig. Det Indtryk kan vi ikke være med til at fæstne, men i øvrigt forbeholder vi os naturligvis vor Stilling til senere Behandlinger af dette Forslag, hvortil der jo ogsaa kan udarbejdes Ændringsforslag.

Justitsministeren (Zahle): Uden at indlade mig videre med den foregaaende Taler skal jeg blot til det, som han fremstillede som et Faktum, gøre en rettende Bemærkning. Det er rigtigt, at jeg efter Anmodning har vist Pressen den Opmærksomhed — som den ogsaa har takket mig for — at levere den en Del af min Tale i maskinskrevet Referat; jeg ved ikke, hvorfor der er noget særligt ved et maskinskrevet Referat. Dette har det ærede Medlem paa en eller anden Maade faaet at vide, det har ikke været saa vanskeligt, det har

ingen Hemmelighed været. Men saa føjer han til, at der var indføjet haandskrevne Rettelser deri, som Statsministeren havde skrevet. Dette er ikke rigtigt. Den højt-ærede Statsminister havde aldrig set dette Manuskript, aldrig vidst noget om, at det var gaaet til Pressen, han kendte ikke dets Indhold og har altsaa endnu mindre kunnet rette noget af dette Indhold.

Hvad Lovforslaget angaar, skal jeg først gøre den almindelige Bemærkning, at vi skal være forsigtige med at gøre Indgreb i den Pressefrihed, som vore Forfædre indførte, da de skrev Presseloven af 1851. Det var en Generation, som havde oplevet eller i hvert Fald havde paa nært Hold det Rædselsregimente, der var ført her i Landet i Frederik den Sjettes Tid, hvor — jeg kan som Eksempel nævne dette — en stor og udmærket Aand som Peter Andreas Heiberg var blevet jaget i Landflygtighed, fordi han i Skrift og Tale arbejdede for Ytringsfrihed, Aandsfrihed og politisk Frihed, og hvor en saa rolig Mand som den danske Jurisprudens' Fader Anders Sandøe Ørsted fik Forbud, der strakte sig over lang Tid, mod overhovedet at offentliggøre noget i Trykken.

Ud fra de sørgelige Erfaringer skrev vore Forfædre Presseloven af 1851 og skaffede os Ytringsfrihed i Pressen her i Landet. Og denne skal vi vel betænke os paa at indskrænke.

Dernæst har vi nu i Straffelovens 27. Kapitel faaet tidssvarende Straf for saadanne Udskejelser, idet der er Straf for Æresfornærmelser og Bagvaskelser. Strafbestemmelserne, som findes i §§ 267—275, er efter min Mening et fornødent Værn for den fredelige Borger. Hvad navnlig angaar det foreliggende Forslag, er det formentlig ringere end Straffelovens § 273. Det foreliggende Forslag foreskriver, at naar en Mand bliver personlig angrebet i et Blad, skal han Dagen efter kunne faa indrykket et Forsvar for sig selv. Det vil vist i mange Tilfælde ikke føre til mere end en videre Udbredelse af Angrebet, idet den, der læser Forsvaret, bliver erindret om eller maaske først derigennem hører om Angrebet og saa tænker: Naa, der er altsaa noget galt med ham!

Folk læser jo og læser, de fatter saa ofte ikke alle Enkeltheder i det, de læser, men ser flygtigt hen over, hvad der staar